

GRAAG GEDAAN,
NONI BLAKE

'Denk *Eat, Pray, Love* maar dan een update naar nú.
Toen ik dit boek dichtsloeg, voelde ik mij óók een stukje dapperder,
net als Noni.' *The Sydney Morning Herald*

Roman

Wanneer ik de vuilniswagen hoor aankomen schieten mijn ogen open. Shit, ik ben vergeten de vuilnisbakken aan de straat te zetten. Alwéér. Joan zette de bakken altijd buiten. Sinds onze breuk, nu anderhalf jaar geleden, zijn de keren dat ik eraan dacht het vuilnis buiten te zetten op één hand te tellen. Maar zodra mijn ogen aan het licht gewend zijn, besef ik dat het mijn vuilnisdag niet is, omdat mijn vuilnisbakken op dinsdag worden geleegd. Het is nu maandagochtend, niet dinsdagochtend. Bovendien lig ik niet in mijn eigen bed, maar in dat van de brandweervrouw. Trouwens, de naam van de brandweervrouw ben ik ook vergeten, omdat ik haar de afgelopen paar weken gewoon de brandweervrouw heb genoemd.

O mijn god, ik heb seks gehad. Ik heb seks gehad met de brandweervrouw. Ik heb fantastische, dronken seks gehad met de brandweervrouw.

De brandweervrouw in kwestie is diep in slaap en haar warrige geblondeerde haar waaiert uit over haar kussen. Ik knijp mijn ogen dicht en klem mijn kiezen op elkaar; mijn ingewanden krimpen ineen van wellust en een gevoel van triomf. Ik had nooit gedacht dat de dag zo zou eindigen. Ik zou alleen even naar de wijkbarbecue van de brandweerkazerne gaan om een krat bier af te geven als bedankje voor de geweldige presentaties die ze hadden gegeven voor mijn vierdeklassers. Ik bedoel, ik vond het leuk om de brandweervrouw weer te zien. Beide keren dat ik mijn leerlingen had meegenomen naar de

kazerne voor een presentatie over autoveiligheid, betrapte ik me erop dat ik stiekem naar haar staarde en ongemakkelijk glimlachte wanneer ze mijn kant op keek. Tijdens mijn tweede bezoek hadden we een paar woorden gewisseld over het uitzonderlijk warme weer, maar daar was het bij gebleven. Ik had niet voorzien dat ik een glaasje zou meedrinken, laat staan dat het er zoveel zouden worden, of dat ik zou flirten met de brandweervrouw terwijl ik ondertussen mijn uiterste best deed cool over te komen. Wat me overigens perfect afging, tot dat ze me vroeg of ik zin had om mee naar haar huis te gaan.

‘Reken maar van yes!’ had ik veel te gretig en met een rare piepstem geantwoord.

Ik druk mijn vingers tegen mijn slapen en bloos van schaamte bij de herinnering aan mijn onhandige geploeter toen ze vannacht op me wilde gaan liggen en ik alleen maar aan mijn enorme beige onderbroek kon denken.

Hoe laat is het? Waar is de klok? Of mijn telefoon. Waar is mijn telefoon? Ik sta zo voorzichtig op dat ik mijn nek verrek, en met een van pijn vertrokken gezicht sluip ik als een inbreker in een cartoon door haar studio om mijn eer te redden. Zo stil als menselijk mogelijk is verzamel ik mijn spullen. Ik kijk op het klokje van de magnetron: 05.53 uur. Wat zal ik doen? Zal ik een briefje achterlaten? Of alleen mijn telefoonnummer? Wil ik de brandweervrouw eigenlijk nog wel een keer zien? Ik denk het niet. Kan ik dat wel maken? Shit. Ik wil niet onbeschoft zijn. Ik vind een pen op haar keurig opgeruimde keukentafel en krabbel een berichtje op de achterkant van een envelop. Je bent leuk, schrijf ik, en voordat ik er erg in heb voegt mijn hand er als vanzelf aan toe: Bedankt.

Ik kijk naar mijn krabbel. Bedankt? Bedankt dat we seks hebben gehad? Bedankt dat ik na twee ellenlange jaren droogstaan van je heb mogen genieten? Bedankt dat je geen mafkees bent? Bedankt voor de orgasmes? Bij voorbaat dank dat je dit bizarre briefje leest en het stilzwijgend met me eens bent dat dit een pijnloze, vrij goed uitgevoerde onenightstand was? Ik zet mijn naam eronder, *Noni*, en voeg er *xx* aan toe om de indruk te wekken dat ik dit de normaalste gang van

zaken vind. Maar dat vind ik niet. Allesbehalve zelfs. Ik bedoel, mag je volgens de huidige etiquette wel een briefje achterlaten? Ik heb aan het begin van het millennium een paar onenightstands gehad, maar sindsdien is er veel veranderd. De laatste keer dat ik een onenightstand had was je nog helemaal hip in een bolero.

Een briefje, Noni? Dat meen je niet. Laat geen briefje achter. Ik gluur nog even haar slaapkamer in om er zeker van te zijn dat ze slaapt en trek dan mijn jurk over mijn hoofd. Ik wil haar niet kwetsen. Ik wil niet dat ze zich gebruikt voelt, want dat is niet zo. *Of wel?* Ik pak de envelop en loop twee passen naar de deur, maar dan draai ik me om en leg hem terug op de keukentafel.

Bekijk het. Ik laat het briefje achter, evenals de vermoedens die de brandweervrouw mag hebben over mijn onenightstandervaring, en begin aan mijn *walk of shame*. Alleen voel ik geen schaamte, eerder trots. Dit is een *walk of pride*. Ik voel ook dankbaarheid. Dankbaarheid voor de brandweervrouw, omdat ze een van de pijlers van onze maatschappij is, omdat ze vlammen trotseert om de veiligheid van anderen te waarborgen, en omdat ze zo aardig was de figuurlijke bosbrand in mijn seksloze vagina te blussen. Ze heeft de maatschappij een dienst bewezen. De brandweervrouw is heel belangrijk voor mij. Symbolisch gezien. Ten eerste omdat ik, anders dan ik vreesde, heb ontdekt dat mijn vagina nog werkt en ik nog steeds in staat ben om seks te hebben. En ten tweede omdat ik aangenaam verrast ben dat dit vermogen ook nog seks met aantrekkelijke, breedgeschouderde brandweerlieden kan opleveren.

Een relatiebreuk gaat je niet in de koude kleren zitten. En een breuk na een relatie van negen jaar, met een hypotheek, een hond en een verleden, is een emotionele achtbaan. Het afgelopen halfjaar heb ik weinig anders gedaan dan twaalf kilo aankomen, mijn haar te donker verven, bakken met geld uitgeven aan therapie en mezelf onderkotsen tijdens yogales in een veel te warme zaal. Dat laatste twee keer. Dus misschien had ik de brandweervrouw wel nodig om mezelf ervan te overtuigen dat de eenpersoonsmagnetronmaaltijden verleden tijd zijn en ik uit mijn veilige joggingpakcocon kan kruipen om een

quasibekwame, volwassen uitziende vrouw te worden die brandweerlieden neukt alsof het de normaalste zaak van de wereld is. *Yés, denk ik terwijl ik op mijn Uber sta te wachten. Je bent het nog niet verleerd, Noni!*

Op weg naar mijn werk bel ik mijn beste vriend, Lindell, vanuit de auto.

‘Toets één als het er niet van is gekomen, zodat we het niet hoeven te hebben over de reden waarom je het niet hebt gedaan, want a: het is maandagochtend en b: toen ik net uit de douche stapte zei Julius dat mijn penis op een cavia lijkt. Kortom, ik reken op een stimulerend verhaal dat mijn zelfvertrouwen een flinke boost zal geven.’

Ik had Lindell gisteravond bestookt met berichtjes die mijn onderkoelde houding tegenover de gebeurtenissen moesten bewijzen. Opmerkingen zoals: *LINDELL IK DENK DAT DE BRANDWEERVROUW MET ME FLIRT, WAT MOET IK DOEN?* en *Godverdegodver, ik denk dat ik zo seks ga hebben, stel dat ik niet meer weet hoe het moet!* En: *LINDELL HET IS ZOVER, IK HEB ME IN DE WC VERSTOPT OKÉ LINDELL IK GA ERVOOR JEZUS IK HEB SUPERLELIJK ONDERGOED AAN, MAAR ZE IS ZO SEXY.*

Ik schiet in de lach. ‘Je penis lijkt helemaal niet op een cavia.’

‘Ik ben blij dat je de hoon van een hilarische vierjarige niet serieus neemt,’ zegt hij met zijn kenmerkende schaterlach. Dan wordt het stil. ‘Wacht even, je hebt niet één ingetoetst. Wat betekent dat?’

‘Het betekent dat ik seks heb gehad.’

‘Eureka! Was het fijn? Alles goed met je? Nog geestelijk gezond? Ben je klaargekomen? Voel je je goed? Sorry, ik ben een beetje manisch op het moment. Ik heb drie koppen koffie op. En dat voor acht uur in de ochtend. Hoe voel je je?’

Ik weet niet hoe ik me voel. ‘Goed. Het was fijn. Het gaat goed met me. Ik voel me alleen een beetje vreemd omdat het niet vreemd voelt, snap je? Het was heel...’ Ik ben even stil. ‘Normaal.’

‘Heb je haar je telefoonnummer gegeven?’

‘Nee, maar ik heb wel een briefje achtergelaten.’

‘Wat heb je gezegd?’

‘Bedankt.’

Lindells volle lach loeit in mijn oor. ‘Je nette omgangsvormen verbazen me elke keer weer, Noni.’ Hij haalt diep adem. ‘Ben je gelukkig?’

‘Ik denk het wel,’ zeg ik, en ik meen het. Lange tijd kon ik weinig andere gevoelens onderscheiden dan lusteloosheid, maar dit voelt goed. Het voelt als een verbetering.

‘Dat doet me goed,’ zegt hij.

Ik voel me kalm en daar schrik ik van. Ik had gedacht dat seks na de breuk met Joan meer met me zou doen, en ook dat de seks an sich meer met me zou doen. Maar dat is niet zo. Het was ongecompliceerd en goed. De seks was goed, en ik was er goed in. Ik ben alleen bang dat ik te gretig ben geweest. Toen het eenmaal zover was, leek het of mijn lichaam zich iets herinnerde van wat het vergeten was en tintelde het verlangen door mijn lijf als schuimende champagne in een opgeschudde fles. Maar goed, ik neem aan dat de brandweervrouw het niet erg vond. Of zou ze het wel erg gevonden hebben? Nou ja, doet er ook niet toe. Ik zie haar toch nooit meer. In gedachten voeg ik de brandweervrouw toe aan mijn lijst met scharrels. Alle tien. O nee, elf nu.

Mensen met wie Noni seks heeft gehad: een lijst

1. Jakob
2. Randall
3. Felicity
4. Noël
5. De Britse barman
6. Othello
7. Debbie
8. Rachel
9. Charles
10. Joan
11. De brandweervrouw

Ik ben op mijn zestiende ontmaagd. Ik ben nu zesendertig. Ik heb dus al twintig jaar seks. Als je het aantal seksuele partners deelt door het aantal jaren dat ik seks heb, kom ik uit op een gemiddelde van 0,55 mensen per jaar. Er zijn zo'n zevenenhalf miljard mensen op deze aarde en met slechts elf daarvan ben ik naar bed gegaan. Op de een of andere manier een deprimerende gedachte.

‘Mevrouw! Hoe moeten we vraag vier aanpakken?’

Ik geef huiswerkbegeleiding wiskunde B aan klas vijf. Ik kijk even op mijn werkblad en richt mijn vermoeide blik daarna weer op de leerlingen. ‘Ik heb geen idee,’ zeg ik tegen hen. ‘Zal ik jullie eens wat zeggen? Ik heb een hoop werk te doen op mijn laptop, oké?’ De kinderen kijken me nieuwsgierig aan. ‘Dus als jullie doen alsof jullie aan het werk zijn, weet ik niet dat jullie eigenlijk zitten te niksen. Toch?’ De meeste kinderen snappen het en knikken tevreden.

‘Maar weet u nu hoe we vraag vier moeten aanpakken of niet?’

Een paar kinderen kreunen en er wordt een fles water door de klas gegooid. ‘O!’ mompelt de leerling wanneer ik twee keer met mijn vinger tegen de zijkant van mijn neus tik op het moment dat Niko, het schoolhoofd, in de deuropening verschijnt. Ik begin meteen te blozen. Niet omdat hij zo streng is, maar omdat hij streng is en ook nog eens woest aantrekkelijk. Het is het soort crush dat me niet in staat stelt normaal menselijk gedrag te vertonen terwijl ik aandachtig naar bepaalde delen van zijn lichaam staar als hij niet kijkt. Ik sta op en loop naar hem toe.

‘Geef je nu ook al wiskunde?’ zegt hij met een glimlach. ‘Is er eigenlijk iets wat je níét kunt?’ Hij draagt vandaag geen stropdas, en een perfect plukje grijs haar piept boven zijn losgeknoopte overhemd uit. Niko is lang, breed en een beetje mollig, en hij heeft dik zwart haar en peper-en-zoutkleurige stoppels. Hij is zo'n vijftien jaar ouder dan ik. Hij is een prima baas, een uitstekend schoolhoofd – rechtvaardig, grappig – en betrokken bij zijn leerlingen en zijn personeel. Ik ben smoor op hem. ‘Ik had eerst even op het rooster moeten kijken. Ik ben op zoek naar Gary, maar...’

‘Zijn kind ziek.’ Ik kan niet eens meer een normale zin formuleren. ‘Is ziek,’ verbeter ik mezelf met een glimlach. ‘Blijkbaar.’ *Mijn god, Noni! Hou je kop.*

‘Oké.’ Hij is even stil. ‘Heb je een fijn weekend gehad?’

‘Jawel. Gewoon... rustig. Niets. Niets bijzonders.’ Voor mijn geestesoog zie ik de tong van de brandweervrouw langs mijn dij omhoog-glijden terwijl mijn hand zich in haar haar klauwt. Ik bloos weer. ‘En jij?’ mompel ik.

Hij lacht. ‘Ja, ook goed. Ik had een hoop papierwerk te doen.’

‘Jakkas! Papierwerk in het weekend? Gaaaap!’ *Wat is er mis met me?!*

‘Ja. Nou, vijfdeklassers, doe maar flink je best voor mevrouw Blake,’ zegt hij met precies voldoende gezag in zijn stem om de leerlingen de billen te doen samenknijpen en mij te doen zwijmelen.

Hij loopt het lokaal uit en ik ga weer aan mijn bureau zitten. Ik vraag me af of hij aan mijn gezicht kon zien dat ik seks heb gehad. Er moet deze ochtend iets anders aan me zijn. Ik wed dat ik een of ander sekshormoon uitscheid, of misschien ben ik energiever dan anders of weerspiegelt mijn blik een nieuw soort intimiteit. Er moet iets aan mij te zien zijn, dat kan bijna niet anders. Omdat de intiemste relatie die ik de afgelopen anderhalf jaar heb gehad er een met mijn eigen eenzaamheid was. Een relatie vol wensen, wat-alsen, het wasgoed laten liggen, spontaan in huilen uitbarsten in de slijterij, mijn haarkleur net iets te lang laten uitgroeien – tot op het punt waarop het duidelijk geen stijlkeuze meer was. Een relatie waarin ik mijn hond en mijn vorige leven miste. Ik had er zelf voor gekozen dat Joan Carson, onze teckel, zou nemen – we spraken co-ouderschap af – maar kan het niet verdragen hem te moeten ophalen en weer terug te brengen. Ik word er enorm verdrietig van. Denken aan Joan brengt altijd hetzelfde gevoel teweeg: een angst die begint in mijn tenen, vloedgolven teweegbrengt in mijn buik, mijn keel dichtsnoert en me aan mijn bureau doet vastgrijpen, zodat mijn lijf weet dat het veilig is.

Mooie Joan. Ik dacht dat ze de liefde van mijn leven was. Joan en ik werkten op dezelfde school. Zij gaf les aan groep drie, ik aan de

hoogste klassen. We werden vriendinnen, maar hingen alleen veel met elkaar rond omdat ik haar niet durfde te vragen of ze op vrouwen viel. Alleen wij met z'n tweetjes. We deden dingen die konden doorgaan voor een date of, verwarrend genoeg, voor iets wat twee goede vriendinnen doen als ze met elkaar uitgaan. Dat hielden we lange tijd vol, totdat we op het personeelskerstfeest zo dronken werden dat ze me kuste. Ik was dolgelukkig. Later die avond zetten we de kus bij haar thuis voort met slechte seks op de keukenvloer. De volgende ochtend maakte ze roerei voor me klaar, en we spraken af dat het voor iedereen het beste zou zijn als we weer gewoon als vriendinnen door het leven zouden gaan.

Maar al snel belandden we in dat vreemde tussengebied van een pseudo-relatie met alleen vriendschap en geen seks. In het weekend gingen we samen uit, we sliepen in hetzelfde bed, fungeerden als elkaars aanhang als we ergens naartoe gingen en beweerden tegenover iedereen die het horen wilde dat we alleen vriendinnen waren, geen stel. Totdat Joan dat op een avond grote onzin noemde.

'Ik ben smoorverliefd op je,' had ze geroepen, gefrustreerd over mij, over ons en over onze weigering te erkennen wat er echt tussen ons speelde.

'Ja, nou, ik ook op jou,' had ik gestameld.

De daaropvolgende achtenveertig uur hadden Joan en ik zo vaak seks dat ik mijn vagina moest koelen met een ijskompres.

We waren negen jaar samen. In die negen jaar gingen we alleen met elkaar naar bed, en totdat we uit elkaar gingen dacht ik dat Joan de enige zou zijn met wie ik ooit seks zou hebben.

De week gaat zo snel voorbij dat mijn briljant uitgevoerde onenightstand tegen het einde van de vrijdagmiddag een eeuw geleden lijkt en het leven weer net zo normaal en eentonig is als daarvoor.

'Fijn weekend, mevrouw.' Een kleine leerling uit de brugklas zwaait naar me.

'Jij ook.' Ik glimlach naar leerlingen die de schoolpoort uit lopen en in de wachtende bussen stappen. Ik zie Niko in de verte en ver-

vloek het zonbeschermingsbeleid van onze school – met mijn gigantische breedgerande hoed op ben ik het vleesgeworden voorbeeld van verstandig zonnen. Geen enkele leraar heeft er tijdens zijn of haar busdienst ooit cool uitgezien met een breedgerande hoed op. Behalve Niko natuurlijk, die met zijn strooien gleufhoed langs de hekken glipt alsof hij op weg is naar Havana, en dat zelfs zonder sigaar en bootschoenen. Terwijl ik een ouwelijke, terughoudende indruk maak.

Niko komt glimlachend op me af. ‘Fijne vrijdagavond, mevrouw Blake.’

‘Dank je. Mooie hoed heb je op. Heel spicy, zouden mijn leerlingen zeggen.’ *Wat kraam je nu weer uit, Noni?*

‘Spicy?’ Niko lacht. ‘Is dat een compliment?’

‘Ja. Ja, dat is een compliment.’

Een groepje vierdeklassers loopt langs ons. ‘Spicy rugzakken, heren.’ Niko knikt in hun richting, en de jongens kijken hem verwaasd aan.

Ik lach.

‘Was dat goed?’

‘Perfect.’

‘En, heb je nog grote plannen voor vanavond?’ vraagt hij.

‘Alleen een etentje met vrienden. Jij?’

‘Een beetje rondhangen met mijn neefje.’

‘O, leuk. Dat is vast heel leuk.’

‘Ja.’ Hij glimlacht naar me, en ik ben dankbaar voor de schaduw die mijn tentachtige hoed over mijn gezicht werpt. Nu kan hij mijn vuurrode wangen tenminste niet zien.

Niko zwaait naar ouders en kinderen die langslowen. Hij is aanwezig, maar op een ontspannen manier.

‘Nou, ik wens je een...’ Hij stopt en glimlacht ondeugend. ‘... spicy weekend, Noni.’ Hij tikt zijn hoed aan en loopt weg.

‘Ja. Ik jou ook,’ piep ik.

2

Lindell is degene die me het meest na staat. Ik zeg liever niet dat hij mijn beste vriend is, omdat ik dat voor een volwassen vrouw van bijna veertig nogal kinderachtig vind. Ook dekken de woorden 'beste vriend' allesbehalve de invloed die hij op mijn leven heeft, laat staan de liefde die ik voor hem voel.

Al vanaf klas vijf zijn we boezemvrienden. Ik was de nieuwe leerling in de klas. Ik zal Lindell voor altijd dankbaar zijn dat hij op de eerste schooldag voor me opkwam toen Emmanuel Smith me pestte vanwege mijn overgewicht. Lindell was die dag mijn held en heeft mijn dikke lijf gered.

'Zeg welterusten,' zegt Graham, Lindells partner, tegen de twee kinderen die hij met zijn handen op hun schouders deskundig de trap op dirigeert.

'Welterusten, tante Nono!' piepen ze allebei tegelijk.

'Welterusten, lieverds, ik hou van jullie!' roep ik ze na, en ze giechelen de hele weg naar boven. Toen Audre net kon praten, was 'no' een veel voorkomend woord in haar vocabulaire, en ze zag niet in waarom ze de overbodige 'i' aan de tweede 'n' van mijn naam zou toevoegen, en dus werd ik tante Nono. En dat is zo gebleven. 'Wat een goddelijke kinderen zijn het toch,' zeg ik zwijmelend.

'Ja, hè?' Lindell glimlacht en ontkurkt nog een fles prosecco. 'Ik weet niet meer wie er na Shakib en voor Graham kwam.' Hij houdt zijn hoofd schuin en verliest zich in herinneringen aan zijn seksuele

veroveringen. ‘Het was na mijn afstuderen.’ In gedachten verzonken strekt hij zijn armen boven zijn hoofd. Lindells moeder is een Papoea en zijn vader is een vierde generatie veeboer uit een Australische familie. Vandaar zijn brede schouders, afrohaar en zwaar plattelandsaccent.

‘Was het de Sensuele Strafpleiter?’

‘O ja! De strafpleiter.’ Zijn ogen lichten op terwijl hij mijn wijnglas bijvult. ‘Ja. Mmm-hmm. Winterbottom-Smythe.’

‘Terrence.’

‘Terrence Winterbottom-Smythe,’ zegt hij met een teleurgestelde blik. ‘Wat een eikel.’

Nadat ik hem in detail had verteld over mijn slippertje met de brandweervrouw, waren we herinneringen gaan ophalen over mensen met wie we naar bed waren geweest.

‘Wie had jij toen?’ vroeg hij.

‘Europa.’

‘O ja, het Europese matras. Alleen jammer dat die achterlijke barman eerst zijn haar fatsoeneerde met jouw stijltang voordat hij de benen nam.’

‘Marc met een c.’ Ik rol met mijn ogen. ‘Ranzig.’

Graham voegt zich weer bij ons en loopt naar de koelkast om een biertje te pakken.

‘Hebben jullie het nog steeds over jullie veroveringen?’ vraagt hij.

‘Ja.’ Lindell knikt. ‘Vertel ons eens over jouw lijst.’

‘Die van mij is kort... Grace Ogilvie, een of andere vent van wie ik de naam niet meer weet, Thomas en toen de liefde van mijn leven.’

Lindell tuit zijn onderlip en kijkt me met knipperende wimpers aan, terwijl we allebei vertederd ‘ooo’ roepen naar Graham, die licht begint te blozen.

‘Hoe heet hij?’ vraagt Lindell grappend.

‘Wie?’

‘De liefde van je leven,’ zeggen Lindell en ik tegelijk, en we schudden lachend ons hoofd om Grahams eeuwige naïviteit.

‘Vertel Graham alsjeblieft over Droge Debbie,’ zegt Lindell tegen mij.

‘Lindell!’ Ik sla mijn ogen ten hemel, ook al weet ik dat hij me niet met rust zal laten voordat ik alles uit de doeken heb gedaan.

Graham kijkt me nieuwsgierig aan.

‘Ik had seks met een zekere Debbie tijdens een Contiki-tour en belandde in een Oostenrijks ziekenhuis,’ zeg ik snel.

Grahams ogen schieten open. ‘Wacht even. Wat zei je?’

‘Vertel het hele verhaal!’ Lindell brult van het lachen.

‘We hadden seks in een sauna en ik raakte uitgedroogd. En dan ook echt uitgedroogd, hè. Ik lag twee dagen aan het infuus,’ zeg ik, en ik neem een slok van mijn wijn. Er komen allerlei herinneringen boven, en terwijl ik mijn hoofd schud, barsten Lindell en Graham in lachen uit. De schaamte grijpt me plotseling bij de keel.

Lindell kijkt op zijn eigen lijst. ‘Daarna kwamen we allebei in rustiger vaarwater.’

‘Klopt. Jij werd verliefd.’ Ik glimlach naar hem.

‘Graag gedaan,’ zegt Graham, die ook glimlacht.

‘Eigenlijk is dit niet de interessantste lijst,’ zeg ik.

‘Hoe bedoel je?’ Grahams baard zit onder de hummus die hij zojuist bij het keukeneiland op een cracker heeft gesmeerd.

‘Omdat er eigenlijk nog een tweede lijst is.’ Ik bijt op mijn lip en probeer hun reactie te peilen. ‘Naast deze lijst is er nog een lijst. Een parallellijst.’

‘En wie staan er dan op die parallellijst, lieverd?’ vraagt Lindell nieuwsgierig.

‘De mensen die op de eerste lijst hadden moeten staan.’ Ik glimlach. ‘Snap je? De gemiste kansen. Degenen die zijn ontsnapt. Of misschien niet zijn ontsnapt, maar met wie je nooit hebt...’ Ik zoek naar het juiste woord. ‘... geneukt, terwijl je dat wel had gewild.’

‘Een had-ik-moeten-neuken-lijst?’ zegt Graham lachend.

‘Hm, goed idee.’ Lindell grijnst en tuit ondeugend zijn lippen.

‘Waarom trek je zo’n gezicht?’ vraag ik.

‘Ik duik in de archieven van mijn verleden.’ Hij walst de wijn rond in zijn glas en lacht in zichzelf. ‘Herinner je je Karl nog?’

Ik knik enthousiast. ‘Je hield van hem.’

‘Klopt. Waarom heb ik nooit seks met hem gehad?’

‘Omdat...’ Ik ben even stil. ‘Geen idee eigenlijk. Waarom heb je nooit seks met hem gehad?’

Lindell haalt zijn schouders op, en ik schenk mezelf nog een glas in. Ik doe dat op een manier dat ik ook de fles had kunnen leegdrinken in plaats van een glas vuil te maken.

‘Wie zou er bij jou op die andere lijst staan?’ vraag ik aan Graham, en Lindell kijkt hem nadrukkelijk aan.

Graham denkt even na. ‘Malcolm Bennett hoort absoluut op mijn andere lijst te staan.’ Hij glimlacht. ‘We waren bevriend op de universiteit, maar ik heb hem nooit mee uit durven vragen.’

‘Ooo,’ reageert Lindell liefdevol, en hij pakt Grahams hand en drukt er een kus op.

We besluiten alle drie onze had-ik-moeten-neuken-lijst op te stellen.

‘Waarom is het voor mij eenvoudiger om mensen voor jouw lijst te bedenken, Noni, dan voor mijn eigen lijst?’ vraagt Lindell, terwijl hij mijn blik zoekt.

‘Omdat jij naar bed ging met de mensen met wie je naar bed wilde.’

Lindell grinnikt. ‘Dat is wel zo, hè?’

‘Dat heb ik duidelijk niet gedaan.’ Graham kijkt met gefronste wenkbrauwen naar zijn ellenlange had-ik-maar-lijst.

Lindell kijkt over zijn schouder. ‘O, schat, dat zijn wel héél veel namen.’

‘Ik wist niet dat ik zo’n seksueel gefrustreerd verleden had.’

‘Ik moest de eerste stap zetten.’

‘Niet waar,’ zegt Graham, en Lindell trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Nou vooruit, dan heb ik de tweede stap gezet,’ geeft hij toe. ‘Ik ben een uitstekende kok.’

Ik lach en Lindell slaat zijn armen om Grahams middel en kust hem op zijn wang. Ik geniet altijd van de liefde die ze voor elkaar voelen.

‘Goed, wie heb jij tot dusver?’ vraagt Graham aan mij. Hij maakt Lindells handen los, geeft hem een kus op zijn mond en schenkt de fles wijn leeg in zijn glas.

‘Oké, ik heb de jongen van de drankwinkel, het baristameisje van het café dicht bij school, mijn tandarts, een jongen van de middelbare school, een paar mensen van de universiteit...’

‘Heb je Sonya er ook op gezet?’ vraagt Lindell.

‘Wie?’

‘Dat meisje dat zich zo diep in de kast had verstopt dat het eng was. Sandra? Sophie?’

‘Celia?’ Ik schrijf haar naam op.

‘Celia.’ Lindell heft zijn glas alsof hij op haar toost.

‘Ik wou dat ik naar bed was geweest met mijn leraar Engels van de middelbare school,’ zegt Graham achteloos.

‘We hebben het hier over realistische, potentiële scharrels, niet over puberfantasieën,’ zegt Lindell.

Graham trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Wie zegt dat het puberfantasieën waren?’

Lindell lacht en wendt zich weer tot mij. ‘Je had met Ben de koffer in kunnen duiken.’

Ik knik. ‘Ja, dat had ik kunnen doen. Tenminste, dat denk ik. Hij had het ook wel gewild, denk ik. Wat denk jij?’ Ik kijk vragend naar Lindell, die knikt.

‘Ben?’ vraagt Graham.

‘Ben was degene die ons pillen verkocht op de universiteit,’ zeg ik, en Graham schudt gemaakt afkeurend zijn hoofd.

‘Die twee eindigden altijd samen op de dansvloer. Dan deelden ze een lolly en aten ze van elkaars gezicht,’ zei Lindell.

‘Hoe romantisch. En wat deed jij terwijl die twee geen seks hadden op de dansvloer, schat?’

‘Indruk maken met mijn sexy dansmoves.’ Lindell staat op en maakt zijwaartse bewegingen met zijn heupen. ‘Zo dus.’

‘Kijk maar uit! Dat zijn nou net de bewegingen waarom ik me tot je aangetrokken voelde.’ Graham lacht.

Ik mag Graham graag. Hij is het schoolvoorbeeld van een goed mens: slim, bedachtzaam, gepassioneerd, vriendelijk en liefdevol. Hij heeft een complexe baan in de financiële sector waar ik niet veel van

begrijp en houdt van voetbal en feministische literatuur. Hij is de perfecte man voor Lindell.

‘En dan hebben we Doug nog,’ zeg ik. ‘Ik had seks met Doug moeten hebben.’

‘Mijn Doug?’ vraagt Graham, en ik knik. ‘Dat was jou zeker gelukt. Waarom heb je het niet gedaan?’ Hij grijpt me bij de arm. Deze keer is hij serieus.

‘Geen idee. We hebben uren met elkaar ge-sms’t, maar geen van ons beiden heeft de ander uiteindelijk mee uitgevraagd.’

‘Hè? Waarom weet ik dat niet?’ Graham is verbijsterd. ‘Je had het echt moeten doen. Ik denk dat hij erg goed is in bed.’

‘Waar baseer je dat op?’ vraagt Lindell.

‘Dat gevoel heb ik gewoon.’

‘Is hij single?’

‘Getrouwd. Kinderen. Brengt belachelijk veel tijd door met vissen.’

Lindell en ik trekken afkeurend onze neus op. Het is een raar gevoel om oude herinneringen op te halen en naar gemiste kansen te zoeken. Ik word er een beetje nostalgisch van.

‘O, en weet je wie nog meer?’ zegt Lindell peinzend. ‘Jess.’

‘Ja. Ik herinner me Jess nog.’ Graham knikt, onder de indruk van zichzelf. ‘Ze hield van je.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Niet waar.’

‘*Je bent volmaakt, Noni,*’ doet Lindell Jess na. ‘Dat sms’je stuurde ze je die avond, weet je nog?’

‘Ik vraag me af wat er gebeurd zou zijn als we er gewoon voor waren gegaan. We konden heel goed met elkaar opschieten en hadden geweldige dates. Ik wachtte tot zij de stap zou zetten, maar dat deed ze niet. En dus deed ik het ook niet.’ We zijn even stil, alsof een pauze van tien seconden gepast is om te herdenken wat had kunnen zijn.

‘En dan was er nog dat meisje dat naar Melbourne verhuisde,’ gaat Lindell door.

‘Ja.’ Ik knik.

‘En dan heb je Molly nog.’

Ik weet dat hij naar mijn gezicht kijkt om te zien hoe ik reageer.

Bij het horen van haar naam bijt ik op mijn lip. ‘Ik wist dat je over haar zou beginnen.’

‘En ik wist dat jij níét over haar zou beginnen.’ Hij kijkt me glimlachend aan. ‘Wat doet ze nu?’

‘Ze zit aan de andere kant van de wereld, in Europa, waar ze een hostelketen runt.’

‘Wie is Molly?’ vraagt Graham.

‘Molly is waarschijnlijk de enige die wist te ontsnappen.’ Lindell slaat zijn wijn achterover.

‘Nee hoor.’

‘Hoe zou jij het dan omschrijven?’

‘Weet ik niet. Onze timing was gewoon nooit goed.’

Ik kijk weer naar mijn lijst. Molly zou formeel gezien achter elk van de namen moeten komen die ik tot dusver heb toegevoegd. We groeiden samen op, ook al was zij twee jaar jonger dan ik. We hielden allebei van debatteren en hadden veel lol met elkaar. Ze is een van de grappigste mensen die ik ken. Na mijn eindexamen schreef ze de volgende vage opmerking in mijn jaarboek: *Jij. Ik. Jij en ik. Als de dingen anders waren geweest...*

Jaren later kwamen we elkaar tegen op een feestje en eindigde de avond in een vurige, gepassioneerde kus. Het was een van de heerlijkste kussen van mijn leven – het soort kus dat zoveel meer is dan alleen een paar lippen op elkaar. De kus was alles ineen: verleden, kansen, passie, overgave, twee buiken vol goedkoop bier. Later die nacht, op mijn kamer, legde ze haar handen om mijn gezicht en zei: ‘Laten we wachten. Laten we wachten tot we nuchter zijn.’

‘Goed,’ zei ik tegen haar.

‘Ik mag je echt heel graag, Noni. We hebben toch geen haast?’

Ik schudde mijn hoofd en we vielen in elkaars armen in slaap. Toen we de volgende ochtend wakker werden leek het of ze alles vergeten was, of ze deed alsof, en dat deed ik toen ook maar, waarna het leven gewoon verderging.

Zo nu en dan stuurden we elkaar van die heerlijk flirterige sms’jes, en dan spraken we af elkaar ergens te ontmoeten. Maar dat kwam er

nooit van. We woonden elk in een andere stad en hadden andere prioriteiten. We gingen verder met ons leven alsof er niets was gebeurd. En elke keer dat we elkaar zagen eindigden we in bed, maar we hadden nooit seks. Dat gebeurde in totaal vier keer, en elke keer zei ze dat ze wilde wachten. Ik nam aan dat ze het zei omdat ze nog maagd was.

Toen ik in Europa was, sms'te of belde ze me soms midden in de nacht, als het bij mij ochtend was. Dan liet ze romantische voicemails achter of trof ik lieve sms'jes aan wanneer ik wakker werd.

Ik zal op je wachten.

Dat sms'te ze me dus. Ik stond om negen uur 's ochtends in de Marks & Spencer en herlas het bericht telkens weer. Het was een geweldig gevoel dat er aan de andere kant van de wereld een vrouw was die op mij wilde wachten.

Maar niet lang genoeg.

Toen ik weer thuis was probeerden we het nog een keer, maar ze werd zo dronken dat ze in coma viel.

En toen ontmoette ik Joan.

Lees verder in *Graag gedaan, Noni Blake*

Eerste druk juli 2021

Oorspronkelijke titel *It's Been a Pleasure, Noni Blake*

Oorspronkelijke uitgever The Text Publishing Company

Copyright © 2020 Claire Christian

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie © Shutterstock/Sparkiz Creative Studio

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5314 3

ISBN e-book 978 90 261 5315 0

ISBN luisterboek 978 90 261 5708 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.